

Land zonder fiets

en andere rijke teksten

VOOR OKAN

© 2023 - Wablieft

Frederik de Merodestraat 27

2800 Mechelen

www.wablieft.be

boeken@wablieft.be

Vormgeving: Merel Van Meurs

Druk: Wilco bv.

Illustratie op de cover: Ana Ventura

Dit boek is ook beschikbaar als luisterboek.

Dit boek kwam tot stand in samenwerking met het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief.

Rijke teksten voor OKAN

Wablieft verzamelde voor dit project meer dan 50 nieuwe rijke teksten, in eenvoudig Nederlands, voor jongeren in OKAN-klassen. Dat deden we met steun van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief. Nog meer rijke teksten vind je op de website rijketeksten.org van de Taalunie.

Dit boek is een deel in een reeks van vijf boeken. Enkele teksten van dit project vind je enkel online. Bij alle verhalen en teksten van dit project hoort lesmateriaal. De teksten en het lesmateriaal kan je gratis downloaden. Alle info vind je op wablieft.be/OKAN

Wablieft dankt het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid voor de kans om dit project te mogen realiseren. En natuurlijk ook iedereen die meewerkte: alle auteurs, illustratoren, iedereen die lesmateriaal maakte en de leden van de stuurgroep.

Honger

Els Beerten

Dun

Mijn naam is Nora.
Ik ben 17 jaar.
En ik woon in Antwerpen.
Vroeger woonden wij in Marokko.
Mama, papa, Laila en ik.
In Rabat, daar woonden we.
Nu ja. Niet echt in Rabat.
Aan de rand van die stad.
In een huis met gele muren
en een oranje voordeur.
Alle huizen in onze straat leken op de zon.
In onze straat scheen ze áltijd.

Papa had een groentekraam.
Elke dag bracht hij eten mee naar huis.
Tot op een dag.
Ze kwamen het ons vertellen.
Er was iets gebeurd met papa.
Midden op de markt nog wel.
Midden tussen de mensen.

Iets met zijn hart.
Zomaar was het stilgevallen.
Papa was dood.
Zijn leven was voorbij.
En het onze ook, dachten we.

Al ons eten raakte op.
De honger kwam. En hij bleef.
We werden alle drie dunner en dunner.
Op een dag viel ik flauw van de honger.
En daarna nog eens.
Mama zei: 'We gaan naar Europa.
Daar zal eten genoeg zijn.'

Antwerpen

We gingen in Antwerpen wonen.
Laila, mama en ik.
Ons huis hier heeft grijze muren en een grijze
voordeur.
Net als alle huizen in de straat.
Ons huis lijkt op de regen.
Geen wonder.
In Antwerpen regent het veel.

Laila vond meteen werk.
Ze heeft een baan in een restaurant.
In het begin moest ze alleen maar
sla wassen en sla snijden.
Wassen, snijden, wassen, snijden.
De hele dag lang.
En de volgende dag. En de dag daarna.
Dat deed ze zo goed, dat de baas zei:
'Ik leer je koken.'

De baas werd verliefd op Laila.
En zij op hem.
Jozef heet hij.
Jozef en Laila trouwden.

Ze gingen boven het restaurant wonen.
En wij ook.
Mama en ik.
In een huis vol eten.
Het puilt ervan uit.
Van de kelder tot de zolder.

En nu eet ik. De hele dag lang.

Ik word wakker, en ik eet.
Onderweg naar school eet ik.
Op school ook.
Op weg naar huis eet ik weer.
En thuis natuurlijk ook. De hele avond zelfs.

School

Ik haat school.
Alle vakken zijn een ramp.
Ik begrijp de taal nog niet goed.
Ik wil zoveel uitleg vragen.
Wat is dit? En wat is dat?
Maar ik vraag geen uitleg.
Al die glimlachjes.
Alsof ik dom ben. Zo kijken ze naar mij.
'Aaaaaah, Nora snapt niks. Maar wij wel.
Oh ja, wij wél.'

Wiskunde is anders.
Wiskunde heeft minder woorden nodig.
Ik snap alles van getallen.
Het gaat gewoon vanzelf.
Ik vreet getallen,
maak mijn oefeningen in een halve seconde.
Ik haal bijna alleen maar tienen.

De andere kinderen in de klas snappen het niet.
Hoe kan wiskunde zo vanzelf gaan!
En dat voor een nieuw kind!
Dat niet eens één woord juist kan schrijven!!

De les wiskunde vliegt voorbij.
Soms begrijp ik een woord niet.
Dan steek ik gewoon mijn vinger op.
Bij wiskunde gaat dat vanzelf.
‘Wat betekent het woord, juf?’

Bij wiskunde lacht niemand me uit.
Na één dag al zei de juf:
‘Nora is een rekenwonder.’
En ook de volgende dag zei ze dat.
En ook de week daarna.
En nu nog.

De andere lessen kruipen voorbij.
Zonder wiskunde duurt de schooldag wéken.
In plaats van uren.
Geen wonder dat ik de hele dag honger heb.
Maar met mijn tas vol eten overleef ik.

Vrienden?

Het is zaterdagochtend.
Mama en Jozef zijn naar de markt.
Laila en ik ontbijten samen.
De hele kamer ruikt naar broodjes en thee.
Ik steek mijn hand uit naar het bord voor me.
'Het is je vijfde broodje,' zegt Laila.
'Heb je nog steeds honger? Dat kan toch niet?'
Ik eet het broodje op, tot en met de laatste
kruimel.

'Hoe gaat het op school?' vraagt Laila.
'Heb je vrienden?'
Ik kijk haar verrast aan.
Waarom wil zij dat weten?
'Euh,' zeg ik.

Laila zucht heel diep.
'Zal ik je eens wat zeggen?
Je vindt het niet fijn op school.
Meer nog: je verveelt je!'

Ik open mijn mond. Sluit hem weer.
Ik kijk de andere kant op.
Ze weet het, denk ik.
Laila kijkt door mijn ogen.
Ze leest mijn gedachten.
'En daarom eet je zoveel, Nora.
Daarom smokkel je al dat eten naar school.
Je eet omdat je je verveelt!'

'Niets van!' zeg ik boos.
'Ik eet omdat ik honger heb!'
Laila zucht diep.
'Straks ontplof je nog.
En je bent zo'n prachtige meid.
Ik wil niet dat je ontploft.'
Ze kijkt alsof het kan. Dat mensen ontploffen.

'Je hebt vrienden nodig,' zegt ze dan.
'Eén is al genoeg.
Met een vriend verveel je je nooit.
Samen bedenk je altijd wel iets om te doen.
Of wil jij elk uur, elke minuut,
elke seconde van je leven zitten eten?'
Ik haal mijn schouders op: 'Natuurlijk niet.'
'Je hebt toch minstens één vriend?' vraagt ze.
Laila kijkt veel te bezorgd.

‘Oh ja! Een heleboel vrienden, zelfs!’

‘Wie dan?’

‘Klaas,’ zeg ik snel.

‘Klaas is mijn vriend.’

Laila zwijgt.

Ze schudt haar hoofd.

Wat stom van me.

Natuurlijk is Klaas mijn vriend niet.

En hij wil vast al helemaal geen dingen met mij bedenken.

Want Klaas is de mooiste jongen van mijn straat.

Van heel Antwerpen. Van België.

Misschien zelfs van de hele wereld.

Ik sta op, loop de gang in en trek mijn jas aan.

Ik open de voordeur.

Ik moet naar buiten. Frisse lucht.

Ook al regent het alweer.

Klaas

Ik kijk op mijn horloge.
Nog één uur en dan vertrek ik naar het
restaurant.
Op zaterdag werk ik er.
Ik was de sla. Ik pel de tomaten, en snijd ze in
schijfjes.
En dan dek ik de tafels. Allemaal.
'Jij doet dat goed,' zegt Jozef.
'Later mag jij voor mij werken.
Alle dagen.'

Dan zie ik hem.
Klaas.
Hij zit op het bankje voor zijn huis.
Aan de overkant van de straat.
Hij houdt zijn hoofd in zijn handen.
Alsof niets hem nog kan schelen.
Zo zit hij daar.
De ab-so-luut mooiste jongen van de wereld.

Ik durf niet naar de overkant.
Nee.
Ik leun tegen de deur.

Straks val ik erdoor.
Lacht hij zich een breuk.
Maar Klaas lacht niet.
Hij kijkt heel triest.
Ik steek de straat over.

Sproeten

Klaas zit in de andere vijfde klas.
Elke dag nemen we dezelfde bus naar school.
Hij zit altijd achteraan. Alleen.

Ik ga naast hem op het bankje zitten.
Tien centimeter tussen ons.
Zijn haren zijn kletsnat van de regen.
Ze plakken tegen zijn gezicht.
Hij wordt er niet eens minder mooi door.
Zo knap is hij.
Zijn handen glijden in zijn schoot.
Ik kijk naar die handen,
zijn witte vel vol sproeten.
Het mooiste vel van de wereld dus.

En plots weet ik het.
Zo graag wil ik vriend van Klaas zijn.
Het lijkt op honger.
Zo graag.
En nu?
Over getallen hoef ik geen seconde na te denken.
Maar over Klaas wel.
Wat zeg ik? Wat doe ik? En doe ik het goed?

'Het regent,' zeg ik.
'Ik weet het,' zegt hij.

Wat zou er zijn?
Ik durf het niet te vragen.
Dus zwijg ik weer.
Klaas zwijgt ook.
En dan vraag ik het toch.
'Wat scheelt er?'
'Getallen,' zucht hij.
Bijna begin ik te lachen.
Bijna zeg ik: maar Klaas toch,
getallen zijn vrolijk,
niks om triest van te worden!
Maar ik slik mijn woorden net op tijd in.

Spannend

‘Ik snap er niets van,’ zucht Klaas. ‘Echt niets.
Maandag hebben we een toets.
Als ik het niet goed doe,
dan zijn mijn ouders boos.
Mag ik een maand niet op mijn smartphone.
En als ik iets erg vind ...’

‘Ik zal je helpen,’ zeg ik.
‘Ik ben een rekenwonder, wist je dat al?’
‘Echt waar?’ vraagt Klaas.
‘Driehonderd procent waar!’ zeg ik.

Klaas kijkt me aan.
Zijn natte haren helemaal over zijn gezicht.
En onder zijn haren de sproeten.
Het zijn er zeker honderd.
Met één blik zie ik dat.
Een rekenwonder moet dat kunnen.
‘Oh,’ zegt hij dan, ‘wat heb ik geluk.’

Ik huppel naar de overkant.
Laila wacht me op in het restaurant.
‘Morgen komt Klaas langs,

en dan leg ik hem alles uit.
Alles wat hij wil weten over getallen.
Mag het, Laila?’

Ze denkt even na.
‘Je vriend Klaas, bedoel je die?’
Ik voel hoe ik bloos.
‘Ja, die Klaas,’ zeg ik.
‘Aha,’ zegt ze. ‘Spannend.’

Ik kijk verwonderd naar Laila.
Spannend?
Mijn ogen glijden zomaar langs haar heen.
Door het raam, door de regen, naar de zon.
‘Heb je honger? Wil je wat eten?’ vraagt ze.
Eten? Alsof ik nu aan eten kan denken!
Mijn hoofd zit vol met Klaas, en zijn witte vel vol
sproeten.
‘Straks,’ zeg ik. ‘Nu niet. Nog lang niet.’

(Dit verhaal vond zijn ontstaan dankzij Luister-
ogen, een project van De Dagen.)